

Honk your hoorn

Op de eerste dag van de lente sta ik langs de weg ergens tussen Kerkhove en Petegem. Er stopt een geblutste Ford fiësta en in een onverstaanbaar West-Vlaamse taaltje nodigt de bestuurder mij uit om naast hem plaats te nemen. Het autootje is zo goed als tot aan de nok gevuld met oud papier. Als mijn bestaan als semiprofessioneel lifter mij iets heeft geleerd dan is het wel niet te lang na te denken en zo snel mogelijk in te stappen. De verklaring voor mijn verwonderingen volgt meestal (veel) later.

Met de benen op het dashboard en de schouders tegen de hoofdsteun voel ik mij meteen op mijn gemak in deze bescheiden bolide waarvan de verwarming de lentefrisheid op een veilige afstand houdt. De piloot van dienst doet mij denken aan de jongste broer van mijn vader, een noeste West-Vlaamse boer met de fysieke uitstraling van wijlen Wilfried Morbee (gezegd John Massis). De gegroefde handen en de gebruikte 'stierennek' verraden het werkritme der seizoenen. Ik zit er niet ver naast. Wilfried komt uit Waregem en is handelaar in mest- en sproeistoffen. Vandaag is hij op weg naar zijn wekelijkse afspraak in de Muziekacademie van Oudenaarde. Wilfried leert er het blaasinstrument hoorn bespelen. Met een aanstekelijk enthousiasme vertelt deze West-Vlaamse boerenzoon van rond de vijftig mij over zijn liefde voor muziek.

- "Nog nooit een les gemist!", zegt Wilfried en hij wordt lyrisch over de tweede hoornpartij uit een stuk van Händel. Of was het Haydn?

Tot mijn grote schande moet ik hem bekennen dat beide mannen bij mij dezelfde beelden oproepen: vrouwen met pijpekrullen in knellende jurken en wonderkinderen in kniebroeken die het beste van zichzelf geven op de klavecimbel.

- "Hoge noten, da's een van mijn specialiteiten, "

trompettert hij. De trots en het onversneden amusement in zijn ogen zijn onbetaalbaar en moeilijk te beschrijven.

- "Lage noten, da's een beetje moeilijker, dat gaat niet zo goed, maar hoge! "

- "Ah ja, dat heeft te maken met longinhoud en kracht, zeker?"

- "Tsal wel zijn!"

In mijn hoofd hoor ik mijn vaders verhalen over de krachttoeren van zijn broer op de boerderij. Karrewielen die opgetild werden. Auto's die op bakstenen werden gezet... Dezelfde speelsheid, dezelfde vreugde.

Terwijl ik heen en weer schuif op het oud papier dat zijn weg naar het containerpark wel nooit zal vinden, stuurt Wilfried zijn autootje met horten en stoten door het Vlaams-Ardense landschap. De stadstoren van Oudenaarde komt in zicht en dus ook de Muziekacademie. De plastic hoorn aan de achteruitkijkspiegel schommelt vrolijk heen en weer, maar er komt een einde aan de rit. Ik stap uit en met een korte tuut van zijn claxon verdwijnt de rode Ford fiësta voorgoed uit mijn bestaan.

De wereld is nog steeds dezelfde, maar een volslagen onbekende is er weer eens in geslaagd om mijn kijk op het leven vrolijk bij te kleuren. Een mens zou er gelukkig van kunnen worden. Een gevoel dat je best soundtrackt met muziek van Händel, of Haydn? Iets met veel krachtige hoge noten in elk geval.